

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Sprawa C-25/20**Odesłanie prejudycjalne****Data wpływu:**

20 stycznia 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Višje sodišče v Ljubljani (Słowenia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

18 grudnia 2019 r.

Upadły dłużnik:

ALPINE BAU GMBH, Salzburg – oddział w Celje – w upadłości

NK, zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec ALPINE Bau GmbH

[...]

**WNIOSEK O WYDANIE ORZECZENIA W TRYBIE
PREJUDYCJALNYM**

Višje sodišče v Ljubljani [sąd apelacyjny w Lublanie], w ramach wtórnego postępowania upadłościowego przeciwko dłużnikowi ALPINE BAU GMBH, Salzburg – oddział w Celje [...], rozpoznaje zażalenie, jakie zarządca w toczącym się głównym postępowaniu upadłościowym prowadzonym wobec ALPINE Bau GmbH [...], Wals koło Salzburga, Austria [...], wniósł na postanowienie Okrožno sodišče v Celju [sądu okręgowego w Celje] [...] z dnia 5 lipca 2019 r. odrzucające wniosek o zgłoszenie wierzytelności wierzycieli, złożony przez wspomnianego zarządcę głównego postępowania upadłościowego [...] w dniu 30 stycznia 2018 r.

Zawieszenie postępowania przed sądem krajowym

Postanowieniem [...] z dnia 18 grudnia 2019 r. Višje sodišče v Ljubljani [...] zawiesił postępowanie i wystąpił z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. **[Or. 1]**

ZWIĘZŁE PRZEDSTAWIENIE PRZEDMIOTU SPORU I ISTOTNYCH OKOLICZNOŚCI FAKTYCZNYCH

1. Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2013 r. sąd gospodarczy w Wiedniu wszczął wobec spółki ALPINE Bau GmbH [...] postępowanie upadłościowe, które rozpoczęło się jako postępowanie naprawcze, lecz w dniu 4 lipca 2013 r. zostało przekształcone w postępowanie upadłościowe. NK został powołany na zarządcę upadłościowego. Jak wynika z postanowienia sądu gospodarczego w Wiedniu z dnia 5 lipca 2013 r., postępowanie upadłościowe wszczęte względem ALPINE Bau GmbH stanowi główne postępowanie upadłościowe w rozumieniu art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego (zwanego dalej „rozporządzeniem”).
2. W dniu 6 sierpnia 2013 r. zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym [...] złożył w Okrožno sodišče v Celju wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego względem ALPINE BAU GMBH, Salzburg – oddział w Celje.
3. Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2013 r. Okrožno sodišče v Celju wszczął wtórne postępowanie upadłościowe względem wyżej wymienionemu oddziałowi i w drodze ogłoszenia opublikowanego na stronie internetowej AJPES [agencji Republiki Słowenii ds. publicznych rejestrów prawnych i związanych z nimi usług] w dniu 9 sierpnia 2013 r. poinformował wierzycieli i zarządców, że na podstawie art. 32 rozporządzenia mają prawo zgłosić swoje wierzytelności w postępowaniu głównym i w każdym postępowaniu wtórnym. Wspomniany sąd wezwał wierzycieli do zgłoszenia w owym wtórnym postępowaniu upadłościowym, w terminie trzech miesięcy od opublikowania powyższego ogłoszenia, swoich wierzytelności i innych praw, które były lub nie były chronione uprzywilejowaniem, wskazał, że ostatnim dniem na zgłoszenie jest dzień 11 listopada 2013 r., oraz przypomniał im, iż jeżeli przed upływem tego terminu nie zgłoszą swoich wierzytelności i praw uprzywilejowania, wygasną one w stosunku do upadłego dłużnika w owym wtórnym postępowaniu upadłościowym, a sąd odrzuci wniosek o zgłoszenie zgodnie z art. 296 ust. 5 lub art. 298 ust. 5 ZFPPIPP [ustawy o transakcjach finansowych, postępowaniach upadłościowych i przymusowej likwidacji].
4. W dniu 30 stycznia 2018 r. zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym [...] złożył w ramach wspomnianej wtórnej procedury upadłościowej wniosek o zgłoszenie wierzytelności zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia oraz wniósł do sądu upadłościowego o uwzględnienie tego wniosku i wzięcie go pod uwagę w każdym późniejszym podziale środków między wierzycieli w ramach wtórnego postępowania upadłościowego. **[Or. 2]**
5. Postanowieniem z dnia 5 lipca 2019 r. okrožno sodišče v Celju odrzucił ten wniosek o zgłoszenie, ponieważ zgodnie z art. 296 ust. 5 ZFPPIPP został on złożony po terminie. Okrožno sodišče v Celju stwierdził, że termin na złożenie

wniosku o zgłoszenie wierzytelności, określony w art. 59 ust. 2 ZFPPIPP, upłynął w dniu 11 listopada 2013 r.

PRZEPISY PRAWA ISTOTNE DLA NINIEJSZEJ SPRAWY

Prawo Unii Europejskiej

6. Zgodnie z art. 32 ust. 1 rozporządzenia każdy wierzyciel może zgłosić swoją wierzytelność w postępowaniu głównym i w każdym postępowaniu wtórnym. Artykuł 32 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że zarządcy w postępowaniu głównym i w każdym postępowaniu wtórnym zgłaszają w innych postępowaniach wierzytelności zgłoszone już w postępowaniu, w którym zostali powołani, o ile jest to korzystne dla wierzycieli z postępowania, w którym zostali powołani i z zastrzeżeniem prawa tych wierzycieli do sprzeciwienia się zgłoszeniu albo jego cofnięcia, o ile jest ono przewidziane we właściwych przepisach. Zarządca w głównym lub wtórnym postępowaniu upadłościowym jest uprawniony do uczestnictwa w innym postępowaniu upadłościowym na prawach wierzyciela, w szczególności poprzez udział w zgromadzeniu wierzycieli (art. 32 ust. 3 rozporządzenia).
7. Zgodnie z art. 28 rozporządzenia, jeżeli rozporządzenie to nie stanowi inaczej, wtórne postępowanie upadłościowe podlega prawu państwa członkowskiego, na terytorium którego zostało ono wszczęte.

Prawo słoweńskie

8. Słoweńska ustawa regulująca postępowanie upadłościowe [Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju¹ (ustawa o transakcjach finansowych, postępowaniach upadłościowych i przymusowej likwidacji)] stanowi w art. 59 ust. 2, że w ramach postępowania upadłościowego wierzyciel musi zgłosić swoją wierzytelność wobec upadłego dłużnika w terminie trzech miesięcy od daty opublikowania ogłoszenia o wszczęciu takiego postępowania, chyba że ust. 3 i 4 tego artykułu stanowią inaczej². Jeżeli wierzytelność jest zabezpieczona prawem uprzywilejowania, wierzyciel jest również zobowiązany do zgłoszenia prawa uprzywilejowania w postępowaniu upadłościowym, w terminie określonym na zgłoszenie wierzytelności, o ile art. 281 ust. 1³ lub [Or. 3] art. 282 ust. 2⁴ ZFPPIPP nie stanowią inaczej (art. 298

¹ Zwana dalej „ZFPPIPP” [Ur. List RS (Dziennik Urzędowy Republiki Słowenii) nr 126/2007, wraz z późniejszymi zmianami].

² Te dwa ustępy odnoszą się do wierzytelności, które powstają na podstawie podlegających zaskarżeniu lub zaskarżonych aktów prawnych.

³ Ten ustęp ustawy odnosi się do praw chronionych uprzywilejowaniem uzyskanych w ramach postępowania egzekucyjnego, na którego przebieg nie ma wpływu wszczęcie postępowania upadłościowego.

ust. 1 ZFPPIPP). Jeżeli wierzyciel nie dotrzyma terminu na zgłoszenie wierzytelności, jego wierzytelność wobec dłużnika upadłościowego wygasa, a sąd odrzuca zgłoszenie jego wierzytelności wniesione po terminie (art. 296 ust. 5 ZFPPIPP). W przypadku, gdy wierzyciel nie dotrzyma terminu na zgłoszenie prawa uprzywilejowania, prawo to wygasa (art. 298 ust. 5 ZFPPIPP).

9. W orzecznictwie sądów słoweńskich brak jest podobnych przypadków.

Prawo austriackie

10. Artykuł 107 ust. 1 Insolvenzordnung [ogólnej ustawy o postępowaniach upadłościowych] stanowi, że w przypadku wierzytelności zgłoszonych po upływie terminu na zgłoszenie wierzytelności, które nie zostały rozpatrzone na rozprawie ogólnej w przedmiocie sprawdzenia zobowiązań obciążających masę upadłościową, przeprowadza się specjalną rozprawę mającą na celu sprawdzenie istnienia zobowiązań. Do tych wierzytelności stosuje się art. 105 ust. 1. Wierzytelności, które zostaną zgłoszone na mniej niż 14 dni przed rozprawą mającą na celu ocenę ostatecznego stanu zobowiązań obciążających masę upadłościową, nie zostaną uwzględnione.

ARGUMENTY ZARZĄDCÓW

Argumenty zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym

11. W swoim zażaleniu zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym wskazuje, że wniosek o wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego został złożony w celu objęcia majątku znajdującego się w Słowenii pełną ochroną przewidzianą w przepisach prawa upadłościowego. Możliwość wszczęcia wtórnego postępowania upadłościowego nie ma na celu nałożenia na wierzycieli w głównym postępowaniu upadłościowym nowego (dodatkowego) obciążenia związanego ze zgłoszeniem wierzytelności w tym nowym wtórnym postępowaniu upadłościowym, ani też nie zmierza do tego, by w przypadku braku zgłoszenia wierzytelności sytuacja wspomnianych wierzycieli pogorszyła się w jakikolwiek sposób (na przykład poprzez określenie, że są oni uprawnieni do spłaty wierzytelności jedynie w granicach nadwyżki w rozumieniu art. 35 rozporządzenia). W związku z powyższym należy interpretować w ten sposób przepis art. 32 ust. 2 rozporządzenia, przewidujący szczególne prawo zarządcy, którego słoweńskie prawo upadłościowe nie uznaje, a zatem nawet nie reguluje. Zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia sam zarządca w postępowaniu głównym może zgłosić wierzytelności [Or. 4] wierzycieli, które zostały już zgłoszone w postępowaniu głównym, w każdym innym postępowaniu wtórnym, biorąc pod uwagę, że dla takiego zgłoszenia wierzytelności nie ma żadnego ograniczenia

⁴ W tym ustępie ustawa reguluje prawa uprzywilejowania, na które można się powołać w drodze pozasądowej.

w czasie. Interpretacja, która wiązałaby również zgłoszenie wierzytelności zarządcy w głównym postępowaniu upadłościowym zgodnie ze słoweńskimi przepisami krajowymi dotyczącymi zgłaszania wierzytelności, mającymi zastosowanie do wierzyciela, byłaby także sprzeczna z przepisami dotyczącymi zgłaszania i sprawdzania wierzytelności, które obowiązują w innych państwach członkowskich (na przykład, w niniejszej sprawie, w Austrii). W Austrii obowiązują inne zasady dotyczące zgłaszania i sprawdzania wierzytelności, niż te obowiązujące w Słowenii, co oznacza, że wykonanie art. 32 ust. 2 rozporządzenia byłoby praktycznie niemożliwe w przypadku, gdyby zastosowanie tego przepisu było związane z przepisem art. 59 ust. 2 ZFPPIPP. Zrozumiałe jest, że zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym zgłasza jedynie wierzytelności wierzycieli, które zostały należycie zgłoszone lub sprawdzone zgodnie z prawem miejscowym. W takim przypadku, ze względu na upływ krótkiego trzymiesięcznego terminu, zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym w rzeczywistości nie mógłby skorzystać z prawa przewidzianego w art. 32 ust. 2 rozporządzenia, ponieważ w tym terminie wierzytelności wierzycieli w postępowaniu głównym w Austrii nie zostały jeszcze należycie zgłoszone, zbadane lub sprawdzone. Celem zgłoszenia wierzytelności przez zarządcę zgodnie z art. 32 rozporządzenia jest bowiem uproszczenie postępowania i zapewnienie, aby na przykład w ramach jednego zgłoszenia wszystkie wierzytelności, które zostały już zgłoszone i sprawdzone w postępowaniu głównym, zostały przeniesione do dodatkowego postępowania wtórnego. Rzeczywiście, w odniesieniu do [niniejszego] postępowania głównego, chodzi o jedno z głównych postępowań upadłościowych w Austrii, w toku którego wierzyciele zgłosili swoje wierzytelności w dłuższym okresie zgodnie z prawem austriackim. Rozprawy w przedmiocie ustalenia istnienia wierzytelności odbyły się kilkakrotnie przez długi okres kilku lat, a ostatnia rozprawa miała miejsce w dniu 2 października 2018 r. W celu zapewnienia skutecznego stosowania przepisu art. 32 ust. 2 rozporządzenia istnieje zatem pilna potrzeba, aby stosowanie tego przepisu nie było ograniczone terminem, który obowiązuje wierzycieli na podstawie przepisów prawa miejscowego (art. 59 ust. 2 ZFPPIPP). Rozporządzenie, jako część prawa Unii o bezpośredniej skuteczności, ma pierwszeństwo przed brzmieniem ZFPPIPP. W związku z tym nie można przyjąć wykładni uniemożliwiającej skuteczne wykonanie praw zarządcy w postępowaniu głównym, które gwarantuje ochronę praw lub zapewnia równe traktowanie wierzycieli. W przeciwnym razie wierzyciele w postępowaniu wtórnym byłiby w lepszej sytuacji niż wierzyciele w postępowaniu głównym. **[Or. 5]**

Argumenty zarządcy we wtórnym postępowaniu upadłościowym

12. Zarządca we wtórnym postępowaniu upadłościowym twierdzi, że odrzucenie wniosku o zgłoszenie wierzytelności złożonego przez zarządcę w postępowaniu głównym wynika z okoliczności, że wniosek ten został złożony po przekroczeniu terminu w rozumieniu przepisów prawa słoweńskiego. Postanowieniem tym sąd zastosował prawo krajowe zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia, który stanowi, że o ile rozporządzenie to nie stanowi inaczej, w każdym razie właściwe jest

prawo państwa członkowskiego, w którym zostało wszczęte postępowanie. Rozporządzenie nie określa terminu, w którym zarządcy mogą skorzystać z możliwości późniejszego zgłoszenia wierzytelności w innych postępowaniach upadłościowych wszczętych wobec tego samego dłużnika. Argumentowi, że w tym względzie zarządcy nie są związani żadnym terminem, przeczy już wspomniany zakres stosowania prawa krajowego określonego w art. 4 ust. 1 rozporządzenia. Artykuł 32 ust. 2 rozporządzenia nie tworzy szczególnej instytucji prawnej, która różni się od zgłoszenia wierzytelności; przepis ten przewiduje jedynie możliwość zgłoszenia przez zarządcę wierzytelności wierzycieli w charakterze ich przedstawiciela, w ich imieniu i na ich rachunek, co, oprócz ogólnej teorii prawa, uzasadnia również zastrzeżenie przewidziane w tym samym artykule, zgodnie z którym wierzyciele mają prawo sprzeciwić się wspomnianemu zgłoszeniu lub zrzec się swojego zgłoszenia wierzytelności. Terminy procesowe, które muszą być stosowane do wszystkich podmiotów w identyczny sposób lub które nie mogą być różnicowane w zależności od przedstawiciela wierzyciela, są ustanawiane w celu zapewnienia prawidłowego toku postępowania upadłościowego. Argument, zgodnie z którym zarządcy w innych postępowaniach upadłościowych wszczętych wobec tego samego dłużnika nie są związani żadnym terminem, mógłby doprowadzić do zastoju postępowania lub ograniczyć prawa wierzycieli, którzy dokonali i musieli dokonać swoich czynności w określonych terminach. Ponadto właśnie wykładnia, zgodnie z którą jedynie miejscowi wierzyciele lub wierzyciele w postępowaniu wtórnym są związani terminem zawitym i tylko oni muszą ponieść konsekwencje działania po upływie terminu, natomiast wierzyciele w postępowaniu głównym mogą swobodnie i w każdej chwili zgłosić swoje wierzytelności w postępowaniu wtórnym, doprowadziłaby do różnicy w traktowaniu wierzycieli. W postępowaniu wtórnym będącym przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu nie było przeszkód, aby wierzyciele w głównym postępowaniu upadłościowym złożyli wniosek o zgłoszenie wierzytelności w określonym terminie; ponieważ nie dokonali tego, wykładnia, zgodnie z którą muszą oni ponieść takie same konsekwencje jak te, które ponoszą wierzyciele krajowi w przypadku zgłoszenia wierzytelności po upływie terminu, jest zgodna z ogólnymi zasadami prawa. Powołanie się przez zarządcę w głównym postępowaniu upadłościowym na długi okres ustalania istnienia wierzytelności w głównym postępowaniu upadłościowym jest pozbawione znaczenia, gdyż art. 32 ust. 2 rozporządzenia dotyczy późniejszego zgłoszenia zgłoszonych wierzytelności w innym postępowaniu, a nie wierzytelności, których istnienie zostało ustalone. **[Or. 6]**

ISTOTA SPORU

13. Zasadniczą kwestią prawa materialnego jest ustalenie, czy zgłoszenie w innych postępowaniach przez zarządców w postępowaniach głównych oraz w jakimkolwiek innym postępowaniu wtórnym wierzytelności, które zostały już zgłoszone w postępowaniu, w którym wspomniani zarządcy zostali powołani, podlega terminom mającym zastosowanie do zgłaszania wierzytelności wierzycieli zgodnie z ustawodawstwem państwa, w którym toczą się te

postępowania, czy też art. 32 ust. 2 rozporządzenia przewiduje szczególne prawo zarządcy do zgłaszania wierzytelności w innych postępowaniach upadłościowych bez żadnych ograniczeń czasowych.

14. W przypadku, gdyby do zgłoszenia wierzytelności zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia zastosowanie miały przepisy dotyczące zgłaszania wierzytelności wierzycieli przewidziane w prawie państwa członkowskiego, w którym zarządcy zgłosili wierzytelności, to w niniejszej sprawie, na podstawie art. 296 ust. 5 ZFPPIP w związku z art. 59 ust. 2 tej ustawy, należałoby odrzucić wniosek o zgłoszenie wierzytelności złożony przez zarządcę w głównym postępowaniu upadłościowym.
15. W przypadku, gdyby do zgłoszenia wierzytelności zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia nie miały zastosowania wyżej wymienione terminy, ponieważ chodzi o szczególne prawo zarządcy, które nie podlega terminowi mającemu zastosowanie do zgłaszania wierzytelności wierzycieli, należałoby uwzględnić zgłoszenie i włączyć wierzytelności do późniejszego podziału masy upadłości w ramach wtórnego postępowania upadłościowego.

UZASADNIENIE ODESŁANIA PREJUDYCJALNEGO

16. Podniesiona kwestia ma istotny wpływ na dalszy tok postępowania wtórnego, ponieważ w zależności od odpowiedzi, jaka zostanie udzielona, wierzyciele, którzy zgłosili wierzytelności w głównym postępowaniu upadłościowym, wezmą udział lub nie wezmą udziału w późniejszym podziale masy upadłości w postępowaniu wtórnym. Z analizy orzecznictwa Trybunału wynika, że Trybunał nie wypowiedział się jeszcze w przedmiocie takiego przypadku. Ponadto stosowanie prawa Unii nie jest tak jasne, aby nie pozostawiać miejsca na wątpliwości (zasada *acte clair*, C-283/81 – *CILFIT/Ministero della Sanità*⁵).
17. Po pierwsze, do celów wykładni art. 32 ust. 2 rozporządzenia należy przyjąć za punkt wyjścia cel, jakiemu służy wszczęcie wtórnego postępowania upadłościowego. Motyw 19 [Or. 7] rozporządzenia wskazuje, że oprócz ochrony miejscowych interesów, wtórne postępowanie upadłościowe służy także innym celom. Może się zdarzyć na przykład, że majątek dłużnika będzie zbyt złożony, by zarządzać nim w całości, albo że różnice między poszczególnymi systemami prawnymi będą tak znaczące, że mogłyby powstać trudności z rozszerzenia skutków wynikających z prawa państwa, w którym wszczęto postępowanie, na inne państwa, w których znajduje się majątek. Z tego względu zarządca w głównym postępowaniu upadłościowym może złożyć wniosek o wszczęcie wtórnych postępowań, jeżeli jest to konieczne do skutecznego zarządzania majątkiem.

⁵ ECLI:EU:C:1982:335.

18. Motyw 20 rozporządzenia podkreśla, że główne i wtórne postępowanie upadłościowe mogą jednakże przyczynić się do efektywnej likwidacji masy tylko wówczas, jeżeli prowadzone równoległe postępowania będą ze sobą skoordynowane. Zasadniczą przesłanką jest tutaj ścisła współpraca poszczególnych zarządców, która powinna obejmować w szczególności wystarczającą wymianę informacji. W celu zapewnienia dominującej roli głównego postępowania upadłościowego, zarządca w takim postępowaniu powinien posiadać szereg możliwości wpływu na toczące się w tym samym czasie wtórne postępowania upadłościowe.
19. Zgodnie z motywem 21 rozporządzenia każdy wierzyciel mający miejsce zamieszkania, miejsce zwykłego pobytu albo siedzibę na obszarze Unii powinien być uprawniony do zgłoszenia swojej wierzytelności w każdym z toczących się na obszarze Unii postępowań upadłościowych dotyczących majątku dłużnika. Jednakże w celu zapewnienia równego traktowania wierzycieli podział fundusów masy musi być skoordynowany. Każdy wierzyciel powinien wprawdzie móc zatrzymać to, co otrzymał w toku postępowania upadłościowego, powinien jednakże być uprawniony do uczestnictwa w podziale masy w innym postępowaniu tylko wówczas, jeżeli wierzyciele tej samej kategorii uzyskali zaspokojenie swoich wierzytelności w takiej samej części.
20. Z powyższych uwag wynika, że celem rozporządzenia jest umożliwienie skutecznego i sprawnego funkcjonowania transgranicznych postępowań upadłościowych⁶, zapewnienie równego traktowania wierzycieli w Unii oraz poprawa egzekwowania ich praw⁷.
21. W zakresie swojej regulacji rozporządzenie ustanawia jednolite normy kolizyjne zastępujące – w zakresie ich stosowania – krajowe przepisy prawa prywatnego międzynarodowego [Or. 8]⁸. O ile nie postanowiono inaczej, zastosowanie powinno mieć jednak prawo państwa członkowskiego, w którym wszczęto postępowanie upadłościowe (*lex concursus*), co powinno dotyczyć zarówno głównych postępowań, jak i postępowań miejscowych. Motyw 23 rozporządzenia stanowi, że *lex concursus* określa wszystkie procesowe i materialne skutki postępowania upadłościowego oraz określa wszystkie przesłanki wszczęcia, prowadzenia oraz ukończenia postępowania upadłościowego. Przesłanki te spełnia art. 28 rozporządzenia, który stanowi, że jeżeli rozporządzenie to nie stanowi inaczej, wtórne postępowanie upadłościowe podlega prawu państwa członkowskiego, na terytorium którego zostało ono wszczęte. Zakres prawa właściwego reguluje art. 4 zawarty w przepisach ogólnych. Zakres ten obejmuje między innymi zasady zgłoszenia, sprawdzenia i ustalenia wierzytelności [art. 4

⁶ Wyrok Trybunału w sprawie C-116/11, Bank Handlowy i Adamiak (ECLI:EU:C:2012:308).

⁷ Wyrok Trybunału w sprawie C-47/18, Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2019:754).

⁸ Motyw 23 rozporządzenia.

ust. 2 lit. h) rozporządzenia] oraz zasady podziału środków uzyskanych z likwidacji majątku [art. 4 ust. 2 lit. i) rozporządzenia].

22. Rozporządzenie, w art. 32 ust. 2, poza twierdzeniem, że zarządcy w postępowaniu głównym i w postępowaniach wtórnych mogą zgłosić w innych postępowaniach wierzytelności zgłoszone już w postępowaniu, w którym zostali powołani (z wyjątkiem ustanowienia dodatkowej przesłanki i zastrzeżenia prawa przysługującego wierzycielom), nie zawiera przepisów, które pozwalają jednoznacznie stwierdzić, w jaki sposób zgłoszenie wierzytelności powinno być rozpatrywane. Podobnie nie jest jasne, czy terminy określone w prawie słoweńskim dla zgłaszania wierzytelności wierzycieli, w tym skutki zgłoszenia po upływie terminu, mają również zastosowanie do zgłoszenia dokonanego przez zarządców zgodnie z art. 32 ust. 2 rozporządzenia.
23. ZFPPIPP nie reguluje sytuacji, o której mowa w art. 32 ust. 2 rozporządzenia. Sytuacja ta nie jest również objęta postępowaniem dotyczącym podziału masy upadłości. W ramach ogólnego podziału masy upadłości uwzględniane są tylko wierzytelności, które w ramach postępowania upadłościowego zostały zgłoszone w wyznaczonym terminie⁹, a także wyraźnie wskazane wierzytelności uprzywilejowane oraz wierzytelności związane z zapłatą podatków, które nie muszą być zgłaszane w postępowaniu upadłościowym i które uznaje się za zgłoszone w wyznaczonym terminie¹⁰. Wierzytelności te muszą zostać włączone przez zarządcę do głównej lub do dodatkowej listy sprawdzonych wierzytelności.

WNIOSKI

24. Wykładnia, która zostanie dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, pozwoli sądowi odsyłającemu [**Or. 9**] na wydanie orzeczenia zgodnego z celem realizowanym przez art. 32 ust. 2 rozporządzenia.

PYTANIE PREJUDYCJALNE

25. W świetle powyższych uwag Višje sodišče v Ljubljani przedkłada, na podstawie art. 267 akapit drugi w związku z art. 267 akapit pierwszy lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 32 ust. 2 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że do zgłoszenia wierzytelności w postępowaniu wtórnym przez zarządcę w głównym postępowaniu upadłościowym zastosowanie mają przepisy dotyczące terminów zgłaszania wierzytelności wierzycieli i skutków zgłoszenia wierzytelności po upływie terminu zgodnie z prawem państwa, w którym toczy się postępowanie wtórne?”

⁹ Artykuł 358 ZFPPIPP.

¹⁰ Artykuł 296 ust. 6 ZFPPIPP.

[...]

DOKUMENT ROBOCZY